BIBLIOTECA CENTRALA O „ASOCIATIUNII"

Anul al 55-lea 14 Pagini EXEMPLARUL: In România: 3 lei In străinătate: 6 lei 14 Pagini Nr. 137 Sâmbătă 21 Mai 1938
P IIII

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120.288/932

ABONAMENTE IN ŢARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poştal şi valuta

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar: „UNIVERSUL", S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACŢIE: 3.30.15

ABONAMENTE IN TARĂ pe un an la UNIVERSUL COPIILOR ZIARUL CĂLĂTORIILOR, VESELIA, RADIO UNIV. şi UNIV. LITERAR câte 220 lei ILUSTR. ROMÂNĂ şi UNIV.-SPORT câte 500 lei

DIRECTOR ŞI ADMINISTRATOR DELEGAT: STELIAN POPESCU

Oraşele noastre

Ministrul de interne a constatat, că în ţara noastră din 175 oraşe, 114 n'au încă lucrări de canalizare, 108 nu sunt nici până azi alimentate cu apă potabilă şi un sfert din ele nu au lumină electrică.

Chiar în oraşele în care s'au executat asemenea lucrări, unele s'au dovedit insuficiente; iar altele, s'au uzat prea repede, atât din cauza lipsei unui plan bine studiat, cât şi din cauza „obiceiului pământului" în materie edilitară şi gospodărească.

Faptul că un număr atât de mare de oraşe din provincie n'au până azi apă potabilă, canalizare şi curent electric, dar au „palate administrative", „palate de justiţie" şi alte edificii publice pretenţioase, dovedeşte absenţa simţului gospodăresc al administraţiilor lor comunale şi a unui plan urbanistic.

Nici în materie de construcţii, nu se respectă principiile urbanistice moderne. Regulamentele de construcţie nu sunt în acord, nici cu regulamentele şi instrucţiile apărărei pasive, nici cu regulamentele de poliţie sanitară şi edilitară.

Nici lucrările pentru pavaje pentru stabilirea profilelor transversale şi longitudinale ale străzilor, pentru canalizare şi instalarea conductelor de apă şi curent electric (iluminat, telefon, telegrafie, etc.) nu sunt, la noi, în strânsă legătură cu un plan de sistematizare. Aşa se şi explică pentru ce, după pavarea unor străzi, pavajul se strică pentru instalarea conductelor de apă şi a curentului electric, sau pentru executarea lucrărilor de canalizare.

Capitala noastră se transformă de câtiva ani, dar în condiţii capriţioase.

La congresul internaţional pentru amenajarea oraşelor ce s'a ţinut la Amsterdam, în 1924, s'a recomandat ca oraşele principale cu populaţie mai mare să nu prezinte aspectul unei aglomeraţii de blocuri-case, ci pe lângă partea lor centrală, să fie organizate oraşe-satelite, care să fie înconjurate de centuri de verdeaţă.

Acele oraşe-satelite corespund cu comunele suburbane, care ar putea, după propunerile specialiştilor în materie urbanistică, să fie împărţite în zone comerciale, industriale şi zone cu case gospodăreşti înconjurate de verdeaţă.

Pentru realizarea unui asemenea plan trebue să se aibă în vedere raţionalizarea terenului, atât pentru construcţia locuinţelor colective din partea centrală a oraşului, cât şi pentru construcţia locuinţelor gospodăreşti, înconjurate de verdeaţă, din cartierile mărginaşe.

Sistemul actual de construcţii din centrul Capitalei, ce s'a întins şi în celelalte cartiere, cu numeroase etaje şi folosinţa până la maximum posibil a terenului disponibil, este în opoziţie cu proectele urbanistice bazate pe principiile estetice si higienice, care prevăd mai mult construcţii de 3 etaje ce acopăr numai 22,5 la sută din terenul blocului, iar restul terenului este rezervat grădinilor şi dependenţelor.

Dacă clădirile mari de raport sunt mai avantajoase din cauză că ele necesită cheltueli mai mici de întreţinere, în raport cu numărul locatarilor, cele „familiare" sau blocurile cu trei etaje, înconjurate de grădini, impun cheltueli ceva mai mari de întretinere, însă prezintă avantagii de ordin higienic şi estetic.

Interesul populaţiei oraşelor mari e să dispună de cât mai multă vegetaţie — parcuri grădini — şi lacuri, sau ape curgătoare; iar numărul locuitorilor pe hectar să fie cât mai mic.

De câţiva ani în Capitala noastră s'au cheltuit sume considerabile pe construcţii, în formă de blocuri de câte 7—10 etaje fiecare; pe deschideri de artere noi şi pieţe şi pe alinieri, fără să se ţină seama de unele principii şi consideraţii practice. S'au dărâmat şi continuă să se dărâme construcţii în bună stare, spre a se deschide, sau alinia străzi, fără necesitate urbanistică.

Intr'o circulară a ministerului de interne francez din 1920, se recomandă, între altele, administraţiilor oraşelor, în vederea proectelor de amenajare, următoarele:

„Mai curând să îmbunătăţeşti, decât să răstorni, ca să nu distrugi caracterul şi individualitatea oraşului, aspectul lui pitoresc şi decorativ.... E inutil să lărgeşti sistematic străzile pe unde nu trece aproape nimeni... O stradă nouă costisitoare, e mai puţin interesantă decât una veche ameliorată. Igiena obligă să ataci mai bine şi energic curţile întunecate şi înfundăturile decât străzile înguste.

Gândeşte-te la cheltueli... Din cauza pantelor, cel mai bun drum dela un punct la altul nu e cel în linie dreaptă. Aliniamentul rectilin strică adesea aspectul unei străzi vechi, fără profit apreciabil."

De aceea ar fi bine să se aplice şi la noi aceste recomandaţii ale ministerului de interne francez, — mai cu seamă în Capitală — şi toate administraţiile oraşelor să nu întreprindă lucrări edilitare decât pe baza unui plan de sistematizare întocmit după principiile moderne urbanistice.

Ordinea în învăţământ

XX

A vorbi despre o mai bună ordine în învăţământ şi a-i recunoaşte necesitatea, nu înseamnă a arunca piatra asupra trecutului şi asupra acelora cari, până mai acum puţină vreme, au condus şi au organizat învăţământul. Ar fi, bunăoară, o neîngăduită lipsă de pietate tăgăduirea nepieritoarelor merite ale omului, căruia cu drept cuvânt i s'a spus „omul şcoalei", ale neuitatului Spiru Haret.

Tot aşa, ar fi un gest lipsit de elementară eleganţă contestarea ori măcar micşorarea operei constructive în domeniul şcoalei a d-lui dr. C. Angelescu.

Insă, dela Spiru Haret şi până astăzi a trecut destulă vreme. Vremea aceasta a creat necesităţi noui şi probleme noui. De asemenea, experienţa dovedeşte că şi în organizaţia dată învăţământului de către d. dr. C. Angelescu sunt lacune de complectat şi sunt retuşeri de făcut. Recunoaşterea acestui adevăr nu scade întru nimic meritele fostului ministru, care, pe de o parte, s'a străduit — şi în foarte mare măsură a şi izbutit — să înzestreze ţara cu mai multe mii de localuri noui de şcoală, iar pe de altă parte, prin simţitoarea sporire a numărului de şcoli primare, prin înfiinţarea cursului primar şi a cursurilor pentru adulţi, a contribuit cu mare succes la combaterea analfabetismului.

Totuşi, suntem convinşi că d-sa va fi cel dintâi să recunoască fără rezervă că mai este mult de făcut în toate domeniile în legătură cu învăţământul. In deosebi, se impun măsuri, care să asigure o cât mai bună ordine în funcţionarea învăţământului. Se impune stabilirea unor reguli cât mai precise şi cât mai lipsite de putinţa unor interpretări arbitrare, reguli care să fixeze în mod clar şi odată pentru totdeauna normele de înaintare în grad şi în salariu a corpului didactic, normele de numire în funcţiuni şcolare cu caracter administrativ, care ar fi numirea în locurile de director de şcoli.

In aceiaşi ordine de idei, se impune stabilirea de norme, care să nu prezinte portiţe de eşire şi posibilităţi de eludare, pentru recrutarea organelor de control ale învăţământului, începând cu subrevizorii din învăţământul primar şi mergând până la inspectorii generali, fie din învăţământul primar, fie din învăţământul secundar. Aceste norme ar putea — şi trebue să fie completate — prin dispoziţiuni lămurite şi în ce priveşte condiţiunile de numire ale noulor învăţători sau profesori, precum şi categoria localităţilor unde urmează a fi numiţi.

Stabilirea unor astfel de norme şi — ceeace formează esenţialul — respectarea lor strictă şi nepărtinitoare ar întări şcoala şi ar ridica mult moralul celor cari sunt în slujba şcoalei. Zelul de muncă serioasă şi rodnică va fi foarte stimulat, când fiecare membru al corpului didactic va şti că răsplata nu se acordă nici după aprecieri personale, nici după intervenţii lăturalnice şi nici după servicii, care nu sunt în nici un fel de legătură cu şcoala şi învăţământul. Invăţătorul din satul cel mai modest să aibă convingerea că poartă şi el în raniţă bastonul de mareşal, că, adică, are şi el posibilitatea de a ajunge la cea mai înaltă treaptă din învăţământul primar, atunci când face în adevăr din misiunea sa un apostolat şi, consacrându-se exclusiv şcoalei, îşi îndeplineşte datoria în toată conştiinţa.

Pentru şcoală şi pentru întărirea şi ridicarea învăţământului din toate punctele de vedere, introducerea ordinei, bazată pe dreptate, pe legalitate şi pe morală, va fi în adevăr o zi mare, va fi începutul unei ere mai bune şi mai prospere.

Judecând după informaţiile date din izvor autorizat şi după unele declaraţiuni ce ne-au fost făcute în treacăt de către d. ministru subsecretar de stat D. V. Ţoni, om care cunoaşte aşa de bine mai ales situaţia din învăţământul primar, nevoile şcoalei primare şi este, pe deasupra, însufleţit de cele mai bune sentimente şi intenţii, ne pare că astfel de timpuri ideale pentru învăţământ sunt aproape să sosească. Se lucrează actualmente la ministerul educaţiei naţionale la alcătuirea regulamentelor potrivit cărora chestiunile ce am atins în cuprinsul acestui articol să-şi găsească deslegarea cea mai bună.

Repetăm, alcătuirea unor astfel de regulamente şi — dacă se va simţi nevoe — de decrete legi răspunde unei necesităţi de prima importanţă şi care de mult a fost constatată.

Să se alcătuiască astfel de regulamente sau, eventual, şi decrete legi şi să fie în aşa fel alcătuite, încât să nu mai poată fi călcate sau ocolite.

N. BATZARIA

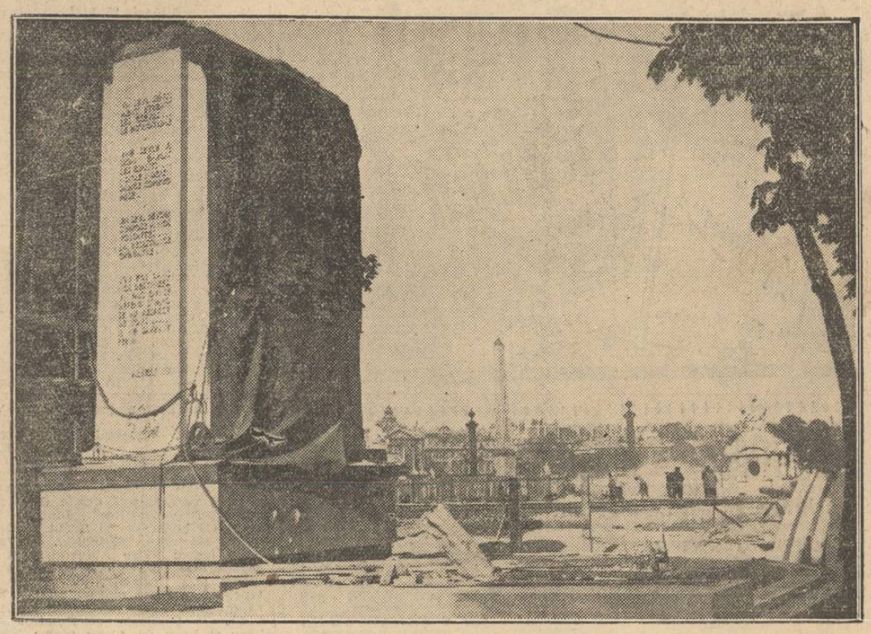

In Place de la Concorde (Paris) va fi desvelită în curând statuia regelui Albert I al Belgiei

FILME

Preşedintele tribunalului primeşte pe reclamanţii de ambe sexe din procesele de divorţ. Convins că nu există nimic serios în vechea glumă: „Căsătoria este ceva omenesc, divorţul este ceva divin", el ţine să pătrundă în sufletele ce defilează şi se simte adânc mulţumit când isbuteşte să împiedice desfacerea unei căsnicii, destrămarea unei familii.

— De ce vrei să-ţi laşi soţia?

— Domnule preşedinte.... eram fericiţi... Aşa spunea dânsa, aşa credeam şi eu... Totul ne unia; nimic nu ne despărţia... Nu ştiu dacă aveam amândoi calităţi, ştiu însă că n'aveam nici-unul defecte... Nici soţia, nici eu nu jucam cărţi, nu beam, nu fumam — nu există o ţigară în casa noastră — nu ne pierdeam vremea şi banii în petreceri fără rost... Eu la serviciu, ea cu menajul... Restul timpului împreună, la un teatru, la un cinema, la o rudă, şi vara o lună la băi... Şi în asta ne potriviam: amândoi avem reumatism...

— Până acum nu văd motivele de divorţ şi nici nu le zăresc la orizont.

— Ce bine ar fi fost să nu răsară niciodată !... Daţi-mi voe să suspin şi să mă opresc o clipă.... Când mă gândesc ce-a urmat !... Am omis să vă spun că, din când în când, în interesul serviciului, plecam în provincie... dar numai pentru o zi sau două... Şi rar... foarte rar... Intr'o noapte, la înnapoere, găsesc pompierii luptându-se cu un foc violent... Nu vă spun prin ce-am trecut... A ars numai apartamentul nostru... Era cel mai sus... Pe soţie n'am găsit-o... Speriată, fugise la părinţi, unde leşinase... Poliţia şi parchetul au stabilit că incendiul fusese provocat de o ţigară, căzută pe covor lângă patul nostru... Mi-a venit nebunie !... V'am spus că noi nu fumam şi nu ţineam ţigări, ca să nu ne afume alţii.... Acum înţelegeţi de ce dau divorţ.

— De ce nu presupui altceva ?... Că soţia, contaminată de modă, fuma în ascuns şi mai ales când lipsiai, din gingaşul sentiment de a nu te supăra.

— Această ipoteză este imposibilă... Silită să declare cui aparţinuse ţigara, dânsa l-a indicat... Şi nu cred, domnule preşedinte, că tocmai dvs. aţi putea bănui obiectivitatea şi seninătatea cercetărilor făcute la câţiva paşi de locul unde ne găsim...

Don José

Moştenitorul unic la ţară

de A. CORTEANU

D. general Văleanu îmi atrage atenţia asupra unui articol din marele ziar francez „Le Temps" de la 5 Mai anul acesta semnat: Paul Decharme, şi intitulat „Les successions agricoles". Pe românește: moştenirile agricole. Am citit cu luare aminte acest articol şi am constatat cu plăcere că problema de care se ocupă d. Decharme, este tocmai aceia pe care o tratez şi eu în coloanele acestui ziar de mai bine de doi ani. Autorul articolului face o dare de seamă şi un comentar al propunerii pe care a făcut-o în Camera franceză d. deputat Samuel de Lestapis, ca terenurile agricole de la 30 hct. în jos să nu mai fie împărţite între moştenitori, ci să fie atribuite unui singur moştenitor. Proectul de lege depus pe biroul Camerei farnceze de deputatul din Basses-Pyrénées d. Samuel de Lestapis, este însoţit de o expunere de motive foarte interesantă. Ea atribue despopularizarea rurală a Franţei, dreptului egal la succesiune pe care îl au toţi moştenitorii. Părinţii voind să evite partajul gospodăriei rurale în care trăesc ei, se aranjează aşa ca să nu aibă de cât un copil. Dacă şi acest copil găseşte o întrebuinţare mai bună la oraş, gospodăria rămâne pustie şi aşa se face că sunt astăzi în Franţa sate întregi părăsite de populaţie. E tocmai fenomenul care a început a se produce şi la noi în Banat. Contra acestui fenomen nu există alt leac de cât oprirea diviziunii pământului prin succesiuni şi constituirea gospodăriilor indivizibile pentru orice cauză, având un minimum de teren care s'o facă rentabilă şi atractivă. Traduc acum un pasaj din articolul d-lui Decharme. **„Acelaş fenomen a apărut şi în alte ţări nu numai în Franţa şi peste tot s'a aplicat acelaş leac. In Germania, prin legea de la 29 Septembrie 1933, moştenitorii rurali sunt expropriaţi în favoarea unuia din ei, care nu e numai decât cel mai mare. Moştenitorii ceilalţi capătă o mică des-**

(Continuare in pagina 2-a)

Groaznica faptă a unui nebun

Breslau, 18 (Radio Central). — **Un meseriaş din localitatea Deichson, fiind apucat subit de un acces de nebunie, şi-a omorât cu un topor soţia şi un băiat de 10 ani. După aceea, nefericitul şi-a tăiat mâna stângă cu o coasă şi s'a spânzurat cu dreapta.**

PARLAMENTARI POLONEZI IN VIZITĂ IN ROMÂNIA

Varşovia, 18 (Radio Central). — *Azi d. a., a plecat spre România un grup de parlamentari ai partidului agrar, sub conducerea deputatului Sobezyk, preşedintele clubului acestui partid.*

Oaspeţii polonezi vor vizita Bucureştii, Constanţa, Sibiul, Clujul, şi vor fi primiţi în audienţă de M. S. Regele Carol II.

Din România, parlamentarii polonezi vor pleca în Ungaria.

S'au ciocnit două avioane engleze

Londra, 18 (Rador). — **Ministerul aerului anunţă că două avioane de bombardament s'au ciocnit în aer la Seletar.**

Doi aviatori şi-au găsit moartea în acest accident.

SCRISORI DIN PARIS

„BARICADA"

de RENE SAIVE

Paris, Mai

Discursul rostit la Genova de d. Mussolini a pricinuit aci oare care surprindere. Făcând aluzie la conversaţiile Blondel-Ciano, Ducele a declarat: „Nu ştiu dacă vom ajunge la un acord cu Franţa, căci în Spania, Franţa şi Italia nu sunt de aceeaş parte a baricadei. Franţa vrea victoria dela Barcelona. Noi vrem victoria lui Franco".

După Duce, există deci o „baricadă" între Italia şi Franţa. O baricadă... Cuvântul e cam greu. E chiar enorm, dacă considerăm că e rostit într'un chip cu totul neaşteptat şi contrariu uzului stabilit, în plină perioadă de tratative.

Dar să vorbim de „baricada", de vreme ce s'a rostit cuvântul „baricadă".

Franţa ar putea remarca mai întâi că este prima putere interesată în chestiunea spaniolă. In adevăr, are cu Spania două graniţe: a Pirineilor în Europa şi a Rif-ului în Africa. Are un interes vădit să urmărească de foarte aproape evenimentele ce se desfăşoară dincolo de graniţele ei; acest interes este cu atât mai sigur, cu cât Spania, prin poziţia ei cu desăvârşire mediteraniană, poate, în caz de conflict să stingherească comunicaţiile Africei franceze cu metropola şi să turbure astfel operaţiile de mobilizare. De altminteri, acest punct a fost pus în dese rânduri în lumină.

Italia poate pretinde şi ea aceleaşi drepturi ca şi Franţa? Ea n'are nici-o graniţă comună cu Spania. Liniile ei de comunicaţie imperiale nu trec prin Gibraltar, ci prin Suez. Ea n'are, spre a-şi justifica intervenţia, alături de generalul Franco, decât motive pur ideologice.

Dela inceputul războiului civil se petrece un lucru destul de ciudat. Italia, ale cărei interese în Peninsula Iberică sunt foarte mici ,trimite oameni şi avioane în Spania, în vreme ce Franţa, a cărei acţiune ar fi foarte explicabilă, se mărgineşte strict la o neintervenţie.

Este drept că Ducele spune: „Franţa vrea ca Barcelona să învingă". Este imposibil ca d. Mussolini să gândească aceasta în mod serios. Dacă Franţa ar voi, aşa cum pretinde, victoria Barcelonei, Franţa şi-ar lua măsurile ca să asigure acest succes. Ar trimite şi ea trupe şi un stat major dincolo de Pirinei. O face? Nu. Niciunul din guvernele cari au condus afacerile franceze de vreo doi ani, nu s'a gândit să săvârşească acest gest. Şi totuşi, trebue să reamintim că afacerile franceze au fost conduse, în două rânduri, de d. Léon Blum, şeful Frontului Popular. Afară de motive naţionale, aceasta ar fi putut invoca în favoarea intervenţiei, motive ideologice. D-sa s'a ferit totuşi să creeze un nou risc de războiu european şi pentru aceasta a trebuit să nemulţumească o mare parte a clientelei sale electorale şi să reziste presiunii comuniştilor. Cele două guverne Chautemps şi actualul guvern Daladier au rămas credincioase acestei linii de conduită.

Mai mult ,cu ocazia recentei sesiuni a Ligii Naţiunilor, d. Alvarez del Vayo, reprezentantul Spaniei republicane, cerând părăsirea politicei de neintervenţie, Franţa a votat hotărât împotriva acestei propuneri, alături de Marea Britanie, Polonia şi România. D. Georges Bon-

(Continuare in pag. 2-a)

Şcoala română din Roma

De sus, din valle Giulia, peste minunatele grădini înflorite, Roma apare neclintită, împietrită, în frumuseţea ei sobră, pe care amurgul primăvăratic al primelor zile din Mai, o scoate şi mai mult în evidenţă.

Din balconul şcoalei române din Roma — „Academia di Romania" — privim, după o atentă cercetare a bibliotecii, a lucrărilor migăloase şi a tuturor orânduirilor, cum se aprind luminiţile tainice la inceput, în cetatea eternă, pentru ca incetul cu incetul să-şi facă drum flacăra vie a electricităţii, ce învălue ca într'un nimb imperial Roma Cezarilor, Roma fascistă, leagănul permanent al latinităţii...

Am urmărit, în peregrinările noastre anterioare, evoluţiile oazei de românism pe care o reprezintă şcoala română din Roma; am notat acum 15 ani sforţările făcute de neuitatul Vasile Pârvan, care s'a bucurat de sprijinul profesorilor Paribeni şi Carcopino şi de concursul atât de inimos al doctorului Giuseppe Lugli...

Cu câtă mândrie vorbea Vasile Pârvan de perspectivele ca şcoala română să aibă o bibliotecă a românismului oriental, în care în afară de publicaţiile de filologie, arheologie, istorie de artă şi istorie generală, româneşti, să fie completată cu publicaţii mai importante sârbeşti, bulgăreşti, greceşti, ungureşti şi ruseşti, pe lângă publicaţiile în limbile occidentale referitoare la latinitatea răsăriteană.

Cu adâncă emoţie şi satisfacţie Vasile Pârvan vorbea de lucrările d-lor Em. Panaitescu, conferenţiar la Universitatea din Cluj, Alexandru Marcu, doctor în litere dela Florenţa, Paul Nicorescu, profesor la Catatea Albă şi George Mateescu, profesor la Cluj, primii membri activi ai şcoalei române din Roma.

Astăzi în al 16-lea an de funcţionare, şcoala română e de 7 ani instalată într'un local propriu şi nu se mulţumeşte să adune din lucrările altora, ci editează studii şi documente privitoare la ţara noastră, studii culese din arhivele italieneşti!

Biblioteca şcolii are peste 10.000 de volume şi tinde să devină unul din cele mai temeinice centre de informaţii pentru cercetătorii din Roma, cu privire la România şi la Europa sud orientală, atât în epoca romană cât şi în cea bizantino-slavă.

Expoziţiile artistice inaugurate de M. S. Regele Italiei, s'au bucurat de aceleaş elogioase aprecieri, ca şi publicaţiile şcolii, fiind clasificate în fruntea tuturor manifestărilor de acest gen.

Incă din 1922—23 lucrările de studii şi cercetări pe teren şi în muzee, pentru cunoaşterea antichităţilor şi operelor de artă, au format una din preocupările initiatorilor. Atenta urmărire a săpăturilor dela Ostia şi Pompei, completă lucrările de erudiţie în arhive şi biblioteci şi tradiţia a fost mereu continuată şi accentuată, pentru ca tinerii studioşi să cunoască bogăţiile artistice ale latinităţii, familiarizându-se în acelaş timp cu metodele de cercetare şi de restaurare a monumentelor şi a operelor de artă.

Şcoala română din Roma patronează în fiecare an un ciclu de conferinţe şi în ultimul timp au vorbit academicienii R. Paribeni şi Fr. Orestano; L. Curtius ,directorul institutului arheologic german, B. Nogara, directorul general al muzeelor Vaticanului etc.

Problemele referitoare la arta, istoria sau literatura ţării noastre şi-au avut de asemenea locul lor şi în ultimele două cicluri au vorbit despre chestiuni privind trecutul românesc, directorul şcolii d. Em. Panaitescu, profesorul Al. Marcu dela Universitatea din Bucureşti, M. Berza etc.

Luminiţa ce abea fâlfâia când în localul dela răsărit de villa Borghese lua fiinţă şcoala română, este astăzi o flacără vie de cultură românească, un lăcaş de muncă asiduă şi de pregătire, o veghe permanentă la izvoarele obârşiei noastre etnice, de unde elementele tinere trimise acolo, vin în ţară ca răspânditori ai focului sacru, ce conţine, prin el însuşi, esenţialul existenţii unui neam ce se mândreşte de a fi descendent al Romei eterne.

I. VION

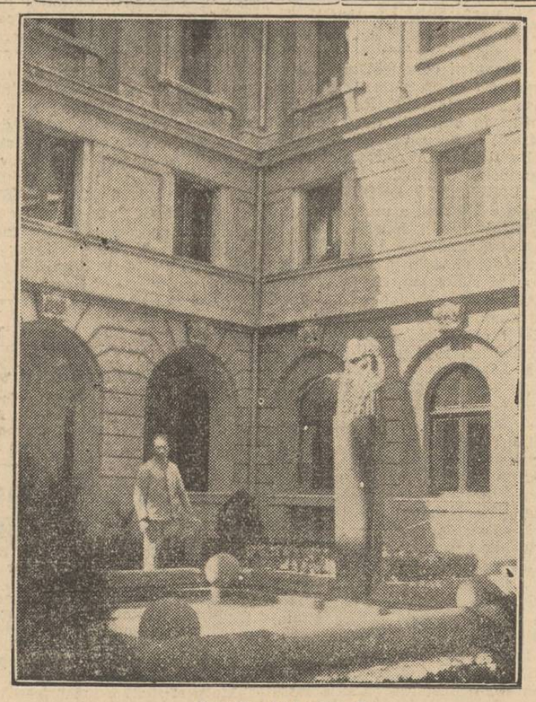

Curtea interioară

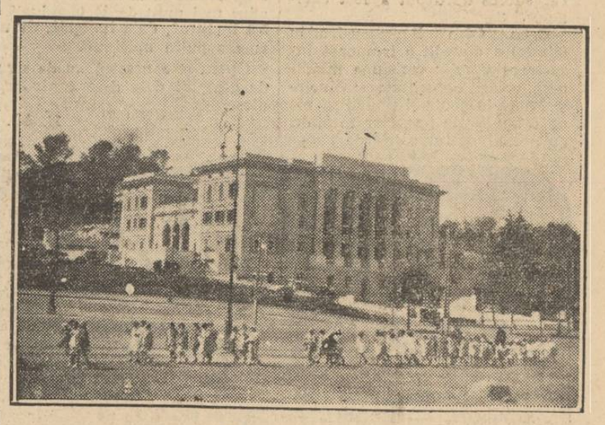

Şcoala Română